

NORA
ROBERTS

PROČITNUTÍ

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE AWAKENING
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-974-3

*Coltovi,
chytrému chlapci,
který do našich životů
vnáší víc světla a lásky*

1. část

ZMĚNY

*Lež, která je z poloviny pravdou,
je tou nejčernější ze lží.*

Alfred Tennyson

Nepředpokládej, že jsem tím, čím jsem byl.

William Shakespeare

PROLOG

Údolí Fey

Nad světle zelenou jezerní hladinou se šířily mihotavě stříbrné prsty mlhy. Proplétaly a natahovaly se k poklidně šedému nebi, zatímco růžový ruměnc za kopci na východě čekal na plné probuzení jako tajený dech.

Keegan O'Broin stál za chladného úsvitu u jezera a sledoval přicházející den. Věděl, že se jedná o významný den: změny a volby, naděje a síly.

Vyčkával, aby vykonal svou povinnost, a doufal, že se před polednem vrátí na statek. Čeká mě další práce, pomyslel si, a samozřejmě taky trénink. Ale až doma.

Na znamení si svlékl boty i plášť. Jeho bratr Harken udělal totéž, stejně jako téměř šest set dalších, mladých i starších. Nepřišli jen z údolí, ale ze všech koutů Talamhu.

Z jihu, kde Zbožní pronášejí své tajné modlitby, ze severu, kde ti nejstatečnější bojovníci strážejí Bouřlivé moře, z Metropole na východě i odtud ze západu.

Jejich taoiseach, náčelník, byl totiž mrtvý – položil život, aby zachránil svět. A jak bylo psáno, jak se říkalo i zpívalo, dnešního dne, na tomto místě a tímto způsobem, se z jezera jako ta mlha vynoří nový.

Keegan nechtěl být taoiseach o nic víc než Harken. Harken, veselý dvanáctiletý chlapec – nejmladší, kdo se směl zúčastnit obřadu – byl farmář tělem i duší. Keegan věděl, že jeho mladý bratr považuje dnešní den, shromážděný dav i skok do jezera za velkou zábavu.

Pro Keegana šlo o den, kdy splní slib daný umírajícímu, jenž mu byl otcem od chvíle, kdy Keeganův vlastní otec odešel k bohům, muži, jenž vedl Talamh k vítězství nad těmi, kdo je chtěli zotročit. Ačkoliv ho to stálo život.

Netoužil převzít náčelnickou hůl ani zvednout meč vůdce *clannu*. Ale dal slovo, a tak se vrhne do vody se všemi ostatními chlapeci a děvčaty, muži a ženami.

„No tak, Keegane!“ zazubil se Harken. Vlasy černé jako havraní křídla mu povlávaly v jarním větru. „Pomysli, jaká to bude zábava. Jestli ten meč najdu já, vyhlásím týden hodování a tance.“

„Jestli najdeš meč, kdo se postará o ovce a podojí krávy?“

„Jestli se stanu taoiseachem, zvládnou to všechno a ještě víc. Je dobojováno a vyhráli jsme. Taky za něj truchlím.“ A Harken s vrozenou laskavostí objal Keegana kolem ramen. „Byl hrdina a nikdy na něj nezapomeneme. A dnes, jak chtěl a jak je zvykem, povstane nový vůdce.“

Harken se modrýma očima jasnýma jako den rozhlédl po shromážděných na břehu jezera. „Uctíme jeho památku, stejně jako všechny, kdo přišli před ním i kdo přijdou po něm.“

Harken dloubl Keegana loktem do boku. „Přestaň se mračit, ani jeden z nás nevyjde z vody s Cosantoirem v ruce. Nejspíš to bude Cara, ta plave jako mořská panna, nebo Cullen – vím, že poslední dva týdny trénoval zadržování dechu pod vodou.“

„To mě nepřekvapuje,“ zamumlal Keegan. Cullen byl rozený voják, a dobrý voják, ale nebyl by z něj dobrý náčelník. Raději bojoval, než přemýšlel.

Sám Keegan se stal vojákem ve čtrnácti – viděl a proléval krev, znal a chápal sílu. A věděl, že rozvaha je právě tak důležitá jako meč, oštěp a fyzická síla.

Vlastně ještě důležitější.

Neučil ho to snad jeho vlastní otec i muž, který se k němu choval jako k synovi?

Zatímco stál s Harkenem a mnoha dalšími, kteří vzrušeně klábosili jako straky, davem na břehu jezera se k nim přiblížila jejich matka.

Přál si, aby se dnes taky potopila pro meč. Neznal nikoho jiného, kdo by dokázal tak lehce zažehnávat spory

a vykonávat tučet úkolů najednou. Harken zdědil její laskavost, sestra Aisling její krásu a on, jak aspoň doufal, její chytrost.

Tarryn se zastavila u Aisling – ta se rozhodla čekat raději se svými přáteli než s bratry, k nimž momentálně, ve svém věku, cítila opovržení. Keegan sledoval, jak matka zvedá Aisling hlavu, líbá ji na tváře a něco říká; Aisling se usmála a matka pokračovala za syny.

„A tady vidím jedno zamračení a jeden široký úsměv.“ Tarryn pohladila Harkena po vlasech a zlehka zatáhla Keegana za bojovnický cop na levé straně hlavy. „Nezapomeňte na účel dnešního dne, který nás sjednocuje a ukazuje, kdo a co jsme. To, co se chystáte udělat, dělali jiní už tisíc let nebo víc před vámi. A jména všech, kdo vynesli meč z jezera, byla zapsána ještě před jejich narozením.“

„Pokud o tom, kdo se postaví do čela, rozhodují sudičky, proč to nevidíme i my? Proč to nevidíš ty?“ zeptal se Keegan. „Vidíš přece minulost i věci, co se teprve stanou?“

„Kdybych to viděla já, ty, nebo kdokoliv jiný, vzalo by nám to možnost volby.“ Mateřsky objala Keegana kolem ramen, ale oči – jasné a modré jako Harkenovy – upřela do mlhy, jež se převalovala nad jezerem.

„Zvolil sis, že půjdeš do vody, nebo ne? A ten, kdo najde meč, si musí zvolit, že s ním vyplave.“

„Kdo by si zvolil něco jiného?“ podivil se Harken. „Stane se z něj taoiseach.“

„Vůdce je ctěn, ale taky nese břímě zodpovědnosti za všechny. Proto si musí zvolit, že to břímě ponese, stejně jako meč. Teď tiše.“ Políbila oba syny. „Je tady Mairghread.“

Mairghread O’Ceallaighová, bývalá náčelnice a matka čerstvě pohřbeného taoiseacha, svlékla smuteční čern. Měla na sobě prosté bílé šaty bez ozdob, jen s přívěskem s kamenem stejně rudým jako její vlasy.

Zdálo se, že planou ohněm – kámen i vlasy –, který kolem ní rozhání mlhu. Vlasy měla ostříhané nakrátko stejně jako víly, jež kráčely za ní.

Dav se před ní rozestoupil a klábosení vystříдалo ticho, jež vypovídalo o posvátné úctě.

Keegan ji znal jako Marg, ženu, která bydlela v domku v lese nedaleko od statku. Jako ženu, která dávala hladovému chlapci medové koláčky a vyprávěla mu příběhy. Jako ženu s velkou mocí a odvahou, která bojovala za Talamh a za cenu velkých osobních obětí přinesla mír.

Objímal ji, když oplakávala svého syna – i tehdy splnil slib a přišel jí to říct osobně. Ačkoliv už to věděla.

Objímal ji, dokud ji nepřišly utěšit ženy.

A pak, ačkoliv byl muž a voják, se odebral hlouběji do lesa, aby prolil vlastní slzy.

Teď vypadala nádherně a Keegan vnímal, jak v něm roste úcta.

Nesla hůl, prastarý odznak náčelníků. Dřevo hole, černé jako noc, se lesklo na slunci, jehož paprsky se začínaly probíjet řídnoucí mlhou.

Vypadalo to, jako když rytiny na holi tepají. V dračím srdci, kamenu v její špičce, vířila síla.

Když Marg promluvila, ztichl dokonce i vítr.

„Opět jsme vlastní krví a oběťmi přinesli světu mír. Po všechny věky chráníme náš svět, a tím i všechny ostatní. Zvolili jsme si, jak vedeme svůj život – z půdy, z moře, z Fey.

Znovu máme mír a budeme se rozvíjet, dokud opět nepřijde čas na krev a oběti. Dnes, jak bylo psáno, jak bylo řečeno i zpíváno v písních, povstane nový vůdce a všichni přítomní odpřísáhnou věrnost Talamhu i taoiseachovi, který vyzvedne meč z Jezera pravdy a přijme Hůl spravedlnosti.“

Zvedla obličej k obloze a Keegan si pomyslel, že její hlas – jasný a silný – jistě doléhá až k Bouřlivému moři a dál.

„Na tomto místě a v tuto hodinu vzýváme zdroj síly. Ať ten, kdo bude dnes vybrán a kdo si naopak v tento den vybere, uctívá a chrání Fey. Ať je ruka, která pozvedne meč, silná, moudrá a čestná. To je jediné, co po tobě žádá tvůj lid.“

Světle zelená voda se rozvířila. Mlha nad hladinou se převalovala rychleji.

„Toto je začátek.“ Marg zvedla hůl do výšky.

Všichni se rozběhli k jezeru. Někteří z mladších se smáli nebo výskali a potápěli se skokem. Přihlízející na břehu je povzbuzovali.

Keegan slyšel všeobecný hluk, který ho obklopoval, a viděl, jak se jeho bratr s hlasitým šplíchnutím vrhl do vody. Sám zaváhal. Vzpomněl si na svou přísahu, na dlaň, jež svírala jeho ruku v posledních chvílích života na tomto světě.

A potopil se.

Zalil ho chlad a Keegan by zaklel, ale neviděl v tom žádný smysl. Slyšel, jak ostatní sykají nebo se smějí – někteří se i honem zase vynořovali na hladinu.

Odstínil tu část své duše, která slyšela myšlenky ostatních – bylo jich kolem něj příliš mnoho.

Slíbil, že dnes půjde k jezeru a potopí se. Slíbil, že pokud se mu dostane do ruky meč, zvedne ho.

A tak se ponořil, hluboko a ještě hlouběji. Vybavil si, jak to ještě jako chlapec dělával s bratrem a sestrou. Tenkrát jako děti za slunečného dne lovili na měkkém jezerním dně hladké kamínky.

Viděl ve vodě ostatní – někteří plavali dolů, jiní nahoru. Pokud jim došel vzduch v plicích, jezero je vyneslo k hladině, neboť bylo příslibeno, že dnes nikdo z těch, kdo vstoupí do vody, neutrpí újmu.

I tak se jezero kolem něj pohybovalo, přelévalo, někdy i vířilo. Už viděl dno s hladkými kamínky, které sbíral jako chlapec.

Tehdy spatřil tu ženu. Splývala tak ladně, že ji v první chvíli považoval za mořskou pannu. Mořské panny se tohoto obřadu obvykle neúčastnily – už tak vládly mořím a byly s tím spokojené.

Uvědomil si, že vidí jen její obličej a vlasy, jež za ní splývaly ve vodě – rudé jako Marginy, ale delší. Její oči, šedé jako stíny v dýmu, mu cosi připomněly. Ale neznal ji. Znal všechny tváře v údolí a tahle žena z údolí nepocházela.

Zároveň však měl pocit, že ano.

Pak, ačkoliv odstínil myšlenky ostatních, ji uslyšel právě tak jasně, jako na břehu slyšel Marg.

Byl i můj. Ale tohle patří tobě. Věděl to, a ty to víš taky.

Meč mu přímo skočil do ruky. Vnímal jeho tíhu, sílu i jas.

Mohl ho odhodit a plavat dál, pryč. Mohl si zvolit, jak pravili bohové, jak uváděly příběhy.

Už začal povolovat prsty, aby z nich ta tíha, síla a jas zase vyklouzly. Neuměl vést. Uměl bojovat, trénovat, jezdit i létat. Ale neuměl vést ostatní, do bitvy ani v časech míru.

Meč se mu třpytil v ruce, stříbrný lesk v ozdobných rytinách tepal a jediný červený kámen plál jako oheň. Když Keegan povolil sevření, záře pohasla a oheň skomíral.

Ale ona ho stále pozorovala.

Věřil ti.

Volba? pomyslel si. Nesmysl. Čest nedává na výběr.

A tak namířil hrot meče k hladině, na níž tančily odlesky slunce. Viděl, jak se zjevení – ta žena tu ve skutečnosti nebyla – usmívá.

Kdo jsi? zeptal se.

To oba musíme zjistit v budoucnu.

Meč ho vynesl vzhůru, jako šíp vystřelený z luku.

Projel vodou a pak i vzduchem. Když ostří zalilo slunce a jeho odražené světlo se rozšířilo po hladině, zaburácel ohlušující řev.

Keegan dospěl k husté, mokré trávě a udělal to, co věděl, že musí. Poklekl u Mairghreadiných nohou.

„Dal bych ho, i vše, co představuje, tobě,“ řekl jako před časem její syn. „Nikdo ho není víc hoden.“

„Můj čas už minul.“ Položila mu dlaň na hlavu. „A tvůj začíná.“ Vzala ho za ruku a zvedla ho do stoje.

Neslyšel a neviděl nic než ji. „Tohle bylo mé přání,“ zašepkala, aby to slyšel jen on.

„Proč? Já neumím...“

Umlčela ho polibkem na tvář. „Umíš víc, než si myslíš.“ Podala mu hůl. „Vezmi si, co je tvé, Keegane O’Broine.“

Keegan hůl převzal a Marg ustoupila. „A udělej, co je třeba.“

Otočil se. Dívalo se na něj tolik tváří, tolik očí. Poznal, že to, co se v něm vzdouvá, je strach, a zastyděl se.

Meč si mě vybral, pomyslel si, a já jsem si zvolil, že se s ním vynořím. Strach tu nemá místo.

Zvedl hůl a dračí srdce zatepalo životem.

„Tato hůl zaručí Talamhu spravedlnost pro všechny.“
Pozvedl meč. „S pomocí tohoto meče budou všichni v bezpečí. Jsem Keegan O’Broin. Všim, čím jsem nebo někdy budu, slibuji údolím, kopcům, lesům a polím, nejodlehlejším koutům a každému Fey, že budu stát na straně světla. Budu žít pro Talamh, a pokud to bude vůle bohů, pak pro Talamh i zemřu.“

Provolali mu slávu a za všeobecného hlaholu slyšel, jak Marg říká: „Dobrá práce, chlapče. Opravdu velice dobrá.“

A tak se stal mladým taoiseachem. A začal nový příběh.

1. KAPITOLA

Filadelfie

Breen Kellyová seděla v autobuse, který podle všeho trpěl vážným případem škytavky, a mnula si spánek, za nímž tepala bolest.

Prožila špatný den, který přišel na konci (díkybohu!) špatného týdne, jenž završil špatný měsíc.

Nebo dva.

Opakovala si, že se musí aspoň trochu rozveselit. Byl pátek a to znamenalo, že má před sebou celé dva dny, než se vrátí do třídy, aby se pokoušela učit jazyk děti na druhém stupni.

Podstatnou část těch dvou dnů samozřejmě stráví opravou písemných prací a přípravou na vyučování, ale nebude ve třídě, kde se na ni upírají všechny ty oči. Některé znužené, jiné přezíravé, pár nadějeplných.

Ne, nebude stát před lavicemi a připadat si neschopně a nemožně jako dospívající žákyně, která by radši byla kdekoliv jinde než v učebně.

Připomněla si, že povolání učitele je nejúctyhodnější ze všech. Prospěšné, smysluplné, důležité.

Škoda, že ona v něm nestojí za nic.

Autobus doškytal k další zastávce. Několik lidí vystoupilo, pár nastoupilo.

Pozorovala je. Byla dobrá pozorovatelka, protože to bylo mnohem snazší, než se účastnit dění.

Žena v šedivém kostýmku, s mobilem v ruce a vyčerpánými očima – matka samoživitelka, která jede po práci domů a kontroluje děti, usoudila Breen. Nejspíš nikdy nečekala, že povede tak tvrdý život.

Dvojice náctiletých chlapců – kotníčkové boty, šortky Adidas ke kolenům, sluchátka v uších. Jedou za kamarády, aby si zahráli na počítači, koupili si pizzu, zašli na film. Jsou v tom záviděníhodném věku, pomyslela si Breen, kdy víkend neznamená nic jiného než zábavu.

Muž v černém... Podíval se přímo na ni, tak upřeně, že odvrátila pohled. Někoho jí připomínal. Proč je jí tak povědomý? Hříva stříbrných vlasů ji přivedla na myšlenku, jestli nejde o vysokoškolského profesora.

Ale ne, to není ono. Kvůli tomu by jí nevyschlo v ústech a prude se jí nerozbušilo srdce. Zmocnil se jí hrozný strach, že se ten stříbrovlasý muž vydá do zadní části autobusu a sedne si vedle ní.

Pokud to udělá, Breen nikdy nevystoupí. Pojede pořád dál a dál, od ničeho nikam, v neustálé smyčce nicoty.

Věděla, že je to bláznivé, ale to jí bylo jedno. Vyskočila a odpěchala do přední části autobusu, až jí kufřík narážel do boku. Na muže se nepodívala – netroufala si –, ale cestou ke dveřím ho musela minout. Sice jí uhnul, ale měla pocit, že se o sebe oťřeli lokty.

Nedokázala se nadechnout a opustila ji všechna síla. Když se potácela ke dveřím, někdo se jí zeptal, jestli je v pořádku.

Ale ona v duchu slyšela jeho hlas: *Pojď domů, Breen Siobhan, je čas, aby ses vrátila.*

Chytila se držadla, aby neupadla, a na schodech málem zakopla. Dala se do běhu.

Cítila, jak se za ní ostatní dívají, jak otáčejí hlavy, zírají a diví se. Tím to bylo jen horší. Hrozně nerada přitahovala pozornost k sobě – vždycky se ze všech sil snažila splynout s okolím.

Autobus se škytáním projel kolem.

Breen sotva popadala dech, ale tlak na hrudi se zmírnil. Přiměla se zvolnit a kráčet jako normální člověk.

Trvalo minutu, než to zvládla, a další minutu, než se zorientovala.

Takhle silný záchvat úzkosti neměla od večera před prvním dnem za katedrou ve třídě Grady Middle School. Tehdy jí pomohl Marco, její nejlepší kamarád už od školky – a znovu, když se jí zmocnila úzkost, byť ne tak silná, před prvními rodičovskými schůzkami.

Byl to prostě jenom chlápek, který se potřeboval svést autobusem, opakovala si. Pro všechno na světě, nepředstavoval hrozbu, a já v duchu neslyšela jeho hlas. Dojem, že v hlavě slyšíte hlasy jiných lidí, je jasná známka šílenství.

Copak to do ní matka nevtloukala od... odjakživa?

A teď, kvůli chvilkové pomatenosti, musí jít skoro kilometr pěšky. Ale to nevadilo. Byl příjemný jarní večer a ona měla – jak jinak – vhodné oblečení. Lehký nepromokavý kabát – vzhledem k třicetiprocentní pravděpodobnosti deště –, jarní svetr, rozumné boty.

Procházela se ráda. A vylepší si skóre na krokoměru.

No tak to trochu narušilo její harmonogram – co na tom sejde?

Jako šestadvacetiletá svobodná žena neměla na květnový páteční večer naprosto žádné plány.

A jako by už tohle nebylo dostatečně depresivní, záchvat úzkosti zhoršil její bolest hlavy.

Otevřela kapsu na kufříku, vytáhla pytlík a vzala si z něj dva tylenoly. Zapila je vodou z lahve, kterou taky měla v kufříku.

Zastaví se u matky, vyzvedne a roztrídí poštu – protože ji matka odmítla nechat skladovat na poště, dokud se nevrátí do města –, letáky vyhodí a účty i korespondenci položí na správné hromádky v matčině pracovně.

Otevře okna, aby vyvětrala, zalije květiny – pokojové i ty na dvorku, protože nakonec nepršelo.

Po hodině okna zase zavře, nastaví alarm, zamkne dveře. Potom nastoupí do dalšího autobusu a odjede domů.

Připraví si něco k večeři: v pátek večer šlo obvykle o salát s grilovanými kuřecími prsíčky a – ano! – sklenku vína. Potom ohodnotí písemky a vyvěsí známky na internet.

Někdy nové technologie přímo nenáviděla, protože podle pravidel školy musela známky zapisovat na internet – a pak čelit námitkám a stížnostem žáků i rodičů, kterým se nelíbily.

Za chůze v duchu odškrtařovala položky ze seznamu úkolů, zatímco lidé kolem ní mířili na skleničku, na časnou večeři nebo na jiné zajímavější místo než ona.

Nezáviděla jim – aspoň ne příliš. Dřív měla přítele a zařazovala do harmonogramu rande s večeří, návštěvou divadla nebo kina. I sex. Měla pocit, že se všechno vyvíjí dobře – hladce a neuspěchaně.

Dokud jí nedal kopačky.

To je v pořádku, pomyslela si. Bylo to v pohodě. Nebyli zrovna bláznivě zamilovaní. Ale měla ho ráda a cítila se s ním dobře. A sex taky považovala za celkem pěkný.

Když musela sdělit matce, že ji Grant nedoprovodí na oslavu matčiných šestačtyřicátých narozenin, a proč, elegantní a úspěšná Jennifer Wilcoxová, ředitelka mediálního oddělení reklamní agentury Philly Brand, samozřejmě obrátila oči v sloup.

A pronesla očekávané „Já ti to říkala“.

Proti čemuž se dalo těžko co namítat, protože..., inu, opravdu to říkala.

Breen měla přesto sto chutí odseknout.

Vdala ses v devatenácti! Mě jsi měla, když ti bylo dvacet. A o deset let později jsi ho vyštvala. Čí je to chyba, že mě opustil – nejen tebe, ale i mě?

Není náhodou moje? uvažovala Breen. Nejsem náhodou společným jmenovatelem matky, která si mě neváží, a otce, kterému na mě nezáleží natolik, aby zůstal v mém životě?

I když to sliboval.

To jsou staré záležitosti, napomenula se. Nech to plavat.

Musela připustit, že tráví příliš času planými úvahami, a ulevilo se jí, když si uvědomila, že už je jen blok domů od matčina.

V pěkném sousedství lemovaném stromy. V úspěšném sousedství, kde bydleli úspěšní lidé, podnikatelé a páry, které si užívaly výhody městského života – blízkost slušných barů, restaurací i zajímavých obchodů.

V sousedství s dobře vypadajícími budovami z červených cihel, s dokonale natřenými lemy a nablýskanými okny. Tady se lidé před prací chodili proběhnout nebo do posilovny, navečer se procházeli podél řeky, pořádali kultivované večírky a ochutnávky vín a četli důležité knihy.

Nebo si to tak aspoň představovala.

Nejlepší vzpomínky měla z domku, kde měla pokoj se skoseným stropem. V obýváku stál starý cihlový krb – ani plynový, ani elektrický, ale na dřevo. Zadní dvorek skýtal spoustu dobrodružství, stejně jako příběhy, které jí otec vyprávěl večer před spaním.

Příběhy o kouzlech a kouzelných místech.

Hádky je kazily – ty, které slyšela přes stěny, i ty, které slyšela ve své hlavě.

Pak otec odešel. Nejdřív jenom na týden nebo dva, a při sobotních návštěvách ji vodil do zoo – tenkrát se toužila stát veterinářkou – nebo na pikniky.

A jednou prostě nepřišel.

Už to bylo patnáct let a ona pořád doufala, že se objeví.

Vylovila z peněženky na drobné klíč, který jí spolu s podrobnými pokyny svěřila matka před třemi týdny, když odjížděla na služební cestu následovanou ozdravným pobytem v lázních a meditacemi.

Až příští středu vyzvedne poštu, klíč tu nechá spolu s mlékem a dalšími potravinami ze seznamu – matka se vrátí ve čtvrtek ráno.

Vybrala poštu ze schránky, zastrčila si ji pod paži a odemkla dveře. Ze všeho nejdřív v předsíni vypnula alarm, pak zavřela dveře a vrátila klíč do peněženky.

Vydala se do kuchyně, moderně zařízené nerezovou ocelí, bílými skříňkami, bílými kachličkami jako z podzemní dráhy, širokým dřezem a stěnami barvy kytu.

Položila kabelku i poštu na kuchyňský ostrůvek, přehodila si kabát přes stoličku bez opěradla, nastavila na stopkách jednu hodinu a začala otvírat okna.

Z kuchyně přešla do salonu a odtud zpátky do obývacího pokoje – veškeré prostory tu byly otevřené, s překrásnou podlahou ze širokých prken. Otevřela okno i na toaletě.

V domě se pořád sotva pohnul vzduch, ale měla tento úkol na seznamu a Breen se řídila pravidly. Zvedla poštu, aby ji odnesla do prvního patra. V pokoji, který si matka zařídila jako domácí pracovnu, položila poštu na pult ve tvaru písmene L, jenž sloužil jako pracovní deska.

Tady měly stěny odstín kávy s mlékem a křeslo u stolu bylo potažené čokoládově hnědou kůží. Nemilosrdně uklizené police obsahovaly ocenění – matka jich nasbírala docela hodně –, knihy – všechny se vztahovaly k práci – a několik zarámovaných fotografií, taky souvisejících s prací.

Breen otevřela trojici oken za pracovní deskou a jako vždycky ji napadlo, proč si někdo sedá zády k takovému výhledu – na stromy, cihlové domy, oblohu a vůbec celý svět.

Rozptyluje to pozornost, vysvětlila jí Jennifer, když se Breen jednou zeptala. Odvádí mě to od práce.

Otevřela i dvě postranní okna po obou stranách zamčené dřevěné kartotéky.

Na širokých okenních římsách stály měděné květináče se zelenými rostlinami. Breen je zalije, stejně jako ostatní květiny, jakmile otevře zbylá okna. Pak roztřídí poštu a počká, až uběhne hodina. Opět okna zavře, zamkne a bude hotová.

Otevřela je v dokonalém, přívětivém pokoji pro hosty – kde nikdy nespala –, v koupelně pro hosty i v elegantní ložnici a přilehlé koupelně.

Napadlo ji, jestli si matka do té krásné postele s letně modrým přehozem a nadýchanými polštáři někdy přivedla nějakého muže.

A okamžitě zalitovala, že na to vůbec pomyslela.

Vrátila se do přízemí a vykročila ke dveřím na dvorek, ale zarazila se, protože jí v kabelce zazvonil mobil.

Podívala se na displej – nikdy nepřijímala hovor, pokud nevěděla, kdo volá – a usmála se. Pokud někdo dokáže trochu zlepšit celý tenhle mizerný den, je to Marco Olsen.

„Ahoj.“

„Ahoj. Je pátek, holka.“

„Slyšela jsem.“ Vyšla s mobilem na dvorek, kde stál stůl se židlemi z nerezové oceli a v rozích vysoké, štíhlé květináče.

„Tak pohni tím svým pěkným zadečkem k Sallymu. Mají slevu na pití a první runda jde na účet podniku.“

„Já nemůžu.“ Pustila vodu z hadice a začala zalévat první květináč. „Jsem u matky, a až tu skončím, musím známkovat písemky.“

„Je pátek,“ zopakoval Marco. „Uvolni se. Jsem na baru do dvou a dneska je večer s karaoke.“

Jedna z věcí, které dokázala na veřejnosti dělat bez úzkosti – obzvlášť po drinku a s Marcem –, bylo zpívání.

„Ještě tu musím být...“ podívala se na zápěstí, „čtyřicet tři minut a písemky se neoznámkují samy.“

„Oznámkuješ je v neděli. Už máš zase splín, Breen, a ten blbec Grant Webber si to nezaslouží.“

„Nejde jenom o tohle – o něj. Jsem prostě trochu, však víš, skleslá, to je všechno.“

„Každý někdy dostane kopačky.“

„Ty ne.“

„Já taky. Co třeba Fešák Harry?“

„S Harrym jste se dohodli, že se váš vztah v tomhle ohledu vyčerpá, a zůstali jste přáteli. To nejsou kopačky.“

Přesunula se k dalšímu květináči.

„Potřebuješ se pobavit. Jestli tady nebudeš za – dám ti tři hodiny, abys stihla zajít domů, převléknout se a namalovat si sexy obličej, přijdu si pro tebe.“

„Jsi přece na baru.“

„Sally tě zbožňuje, zlato. Přijde si pro tebe se mnou.“

Ona extravagantního transvestitu Sallyho taky zbožňovala. Měla ráda klub, kde se cítila šťastná, milovala čtvrt, v níž se scházeli homosexuálové, přezdívanou Gayborhood. Což byl taky důvod, proč bydlela přímo v jejím centru, v bytě společně s Marcem.

„Dodělám to tady a uvidím, jak se budu cítit, až dorazím domů. Poslední dvě hodiny mě bolí hlava – nevymýšlím si – a cestou autobusem jsem měla pitomý záchvat úzkosti, který to ještě zhoršil.“

„Vyzvednu tě a odvedu tě domů.“

„To ne.“ Přešla ke třetímu květináči. „Vzala jsem si tylenol a ten mi zabere.“

„Co se stalo v tom autobuse?“

„Povím ti to později – byla to vážně hloupost. A možná máš pravdu – drink, ty a Sally byste mi mohli pomoci. Uvidím, jak na tom budu, až přijdu domů.“

„Pošli mi esemesku, až tam dorazíš.“

„Dobře. A teď už se vrať do práce – ještě mi tady zbývá jeden venkovní květináč, kytky uvnitř, ta hloupá pošta a zatracená okna.“

„Někdy bys taky měla říct ne.“

„Není to tak hrozné. Skončím za necelou hodinu a odjedu autobusem domů. Pošlu ti esemesku. Jen běž míchat drinky. Měj se.“

Vešla dovnitř a pečlivě zamkla dveře na dvorek. Pak naplnila konvičku a pustila se do zalévání pokojových květin.

Zvedl se vítr a Breen se postavila k oknu, zavřela oči a nechala si průvanem čechrat vlasy.

Možná bude nakonec přece jen pršet – přijde pěkný jarní deštík.

Vítr ještě zesílil – překvapilo ji to, protože dál zářilo slunce.
„Možná nás čeká bouřka.“

Ani ta by nevadila. Bouřka by mohla odvanout tu zatracenou bolest hlavy. A jelikož jí Marco dal lhůtu tří hodin, ačkoliv by stačily dvě, v hodině navíc začne známkovat písemky.

Pak nebude mít takové výčitky svědomí.

S konvičkou v ruce vykročila zpátky do prvního patra, zatímco se vítr – teď už skutečně nešlo o pouhý vánek – opíral do ozdob v oknech.

„No, mami, tvůj dům bude rozhodně pořádně vyvětraný.“

Vešla do pracovny, kde panoval chaos.

Spodní zásuvka kartotéky byla otevřená, ačkoliv by Breen přísahala, že byla zamčená, a po místnosti poletovaly papíry jako ptáci.

Postavila konvičku a vběhla dovnitř, aby je pochytila – chňapala po nich ve vzduchu a sbírala je z podlahy.

Najednou vítr ustal, jako když někdo přibouchne dveře, a Breen stála uprostřed pracovny s rukama plnýma papíry.

Tohle vždy tak výkonnou Jennifer určitě nepotěší.

„Dej je zpátky, uklid' je a urovnej. Nic se nedozví. A mám po hodině času navíc. Promiň, Marco, dneska večer k Sallymu nemůžu.“

Zvedla prázdné složky a posadila se s nimi a se stohy posbíraných dokumentů k matčině pracovní desce, aby se je pokusila roztřídit.

Nápis na první složce ji zmátl.

ALLIED INVESTMENTS/BREEN/2006-2013

Ona přece žádné investice nemá, pořád splácí studentskou půjčku a bydlí v bytě společně s Marcem nejen kvůli jeho společnosti, ale taky aby měla na nájem.